

PILÁTUS UDVARÁN

Túrmezei Erzsébet

Már fejsze csattog hajnal óta,
tompán zuhog a kalapács.
Ma valakit még megsiratnak,
Krisztus, vagy Barabás...

Sorsdöntő óra súlyosul rám.
Pilátus zsúfolt udvarán
mind a ketten előtttem állnak,
Melyiket akarom?

Barabás ... úgy áll, mint az élet.
Daccal hátrafeszül a nyak.
Merészen villanó szemében
Tüzek parázslanak.

Mozdul acélos karja,
Feszíti, törne már elő
gátat szakító áradatban
a lázadó erő.

Pogány hatalom ... pogány szépség
és pogány élni akarás.
Igen, a testnek és a földnek
Krisztus, vagy Barabás?

Farizeusok bujtogatnak:
?Te Barabással vagy rokon,
Tenlázadásod lásd meg ott a
merész vonásokon!

Te megtagadod ezt a földet?
Te megtagadnád magadat?
Krisztust feszíttesd a keresztre,
Barabást ne tagadd!

Ők nem élhetnek mind a ketten,
S melyik idegenebb neked?
Annak a szemnek tiszta fényét
el se viselheted.

Bélpoklos, rút tisztátalannak érzed magad, ha rádtekint!
Feszítsd meg Őt, feszítsd keresztre,
hogy úr lehess megint!?

A fejsze is utolsót csattant,
nem suhog már a kalapács.
Kész a kereszt és vár és kérdez:
Krisztus, vagy Barabás?

Pogány erő és pogány szépség ...
Tagadjak mindent ... magamat? ...
?Barabást feszítsd meg, Pilátus,
Krisztus legyen szabad!?

Azóta is nap mint nap jő
a sorsdöntő súlyos perc felém,
s új választásra hív: Ki éljen?
Ki éljen? Ő vagy én?

Én ... földi, poklos és fekélyes ...
Ő olyan égi, tiszta, más.
És mégis Ő, a Krisztus éljen,
Sohase Barabás!

Elébe hullok, s tisztasága
ítél, megfeszít, eltemet,
Aztán keze, - újjáteremtőn
érinti lelkemet.

